

WILBUR

HET HUIS VAN DE FARAO'S

SMITH

MET MARK CHADBOURN

MARK
XANDER

AVONTUUR

Vanuit de schaduwen doemt een nieuw kwaad op.
Zonder gezicht. Zonder naam.

De lange oranje vlam flakkerde en danste, wierp een olieachtige gloed over de bergen goud en juwelen die de grotachtige ruimte vulden. Gekleed in het witzijden gewaad van een geleerde zat Djau-Aa in kleermakerszit op de plavuizen. Hij boog zich over de papyrusrol die over zijn knieën hing en tot in de poel geel licht lag die hem omringde.

Djau-Aa had vele duistere periodes meegemaakt in Memphis. Hij was geboren tijdens de heerschappij van de Rode Farao, was opgegroeid gedurende de onrust die was veroorzaakt door het conflict tussen het Beneden- en Bovenrijk, en was steeds meer volwassen geworden gedurende de vijftig lange jaren van de Hyksos-bezetting.

Toen de barbaren pas in Memphis waren, hadden ze de marmereen beelden van de stad omgehaald, de edelstenen uit de oogkasen gewrikt, het bladgoud eraf geschaafd en in emmers gedaan. Maar dat was pas het begin geweest van de plunderingen. Toen ze zich eenmaal zeker voelden van hun nieuwe gebied, hadden de belastingen die de nieuwe meesters van het Benedenrijk jaar na jaar oplegden de burgers van hun prachtig vervaardigde kettingen, armbanden, ringen, enkelbandjes en hangers ontdaan, tot de opsmuk die Djau-Aa zich uit zijn jeugd herinnerde hem voorkwam als iets uit een *shemshemet*-droom.

Maar nu had de machtige heer Taita, met behulp van de legers van Boven-Egypte en Sparta, de barbaren op de vlucht gejaagd en terug naar het oosten gedreven. Zo was het gekomen dat de eerste *nome* van Beneden-Egypte, Inebu-hedj, waar zowel Memphis als de grote monumenten zich bevonden, onder de autoriteit van de god-farao Ramses viel en Piay van Thebe was aangewezen tot *nomarch* van de Stad van de Witte Muren.

Djau-Aa nam zijn penseel van riet tussen zijn tanden en kauwde tot de punt ervan naar wens was, waarbij hij van de vertrouwde roetachtige smaak van de inkt genoot. Elke dag arriveerden er karavannen, onder de bescherming van de trouwe soldaten van de nomarch, in de stad met waardevolle spullen die uit Beneden-Egypte waren verzameld.

Djau-Aa glimlachte bij de gedachte dat hem was verzocht de rijkdommen van Memphis te catalogiseren terwijl die werden teruggebracht, uitgeladen en opgeslagen in de onlangs gebouwde stadskluis. Dat was een grote eer, een erkenning van zijn positie als langst dienende curator van de stad. Voor Djau-Aa was het echter meer dan zomaar een eer. Het was alsof hij de stad zijn waardigheid teruggaf, zijn geliefde Memphis een ragfijn gewaad overhandigde van een stof van gouddraad waar kostbare stenen op waren bevestigd die hem weer maakten tot wat hij tijdens zijn kindertijd was geweest: bestendig en prachtig.

De geleerde rimpelde zijn neus en zuchtte. Hij wist dat de nomarch een veel betere man was dan veel van de vorige gouverneurs die Djau-Aa had gediend, maar de man was ook zwaarmoedig en onverbiddelijk. Piay rouwde om een vrouw uit Koesj die was gestorven tijdens zijn strijd om de stad te beschermen tegen een Hyksos-tovenaar. Djau-Aa had de vrouw niet gekend, wist ook niet onder welke omstandigheden ze was gestorven – al had hij geruchten gehoord over die vreselijke dag – maar het was iedereen duidelijk dat de nomarch in de greep was van verdriet. Hij stortte zich op de wederopbouw van de stad en dreef zijn arbeiders meedogenloos voort. Het was alsof hij vast van plan was om heel Memphis in een monument voor zijn verloren geliefde te veranderen.

Djau-Aa wierp een blik op alle schatten om hem heen, glinsterend in het licht van zijn olielamp. Goudbaren lagen tot aan het plafond toe opgestapeld, bergen schitterende juwelen, zilveren roemers, prachtig bewerkte schilden van goud en brons wachtten

allemaal om te worden geïnventariseerd en te worden ingezet bij de wederopbouw van de stad.

Hij richtte zijn blik weer op zijn rol en doopte zijn penseel in zijn inktpot. Terwijl hij dat deed, flakkerde de vlam van zijn lamp en bewoog die zijwaarts, om daarna naar zijn oorspronkelijke positie terug te keren. De geleerde keek op en bestudeerde de vlam, terwijl hem een prikkelend gevoel van onrust bekreep. Hij was nu al vijf dagen achter elkaar alleen in de enorme kluis geweest en dat had hij de vlam nog niet één keer zien doen.

Djau-Aa keek om naar de grote stenen deuren om te zien of de wachters die hadden opengedaan, al had hij geen idee hoe ze dat voor elkaar hadden kunnen krijgen zonder dat hij dat had gehoord. Zoals verwacht waren de deuren nog steeds dicht. De kluis kon alleen vanaf de buitenkant worden geopend, dus het enige wat hij door de schaduwen kon zien waren een stel platte platen die enkel opvielen door hoe hun enorme afmetingen afstaken tegen de kleinere, heel precies gehouwen steenblokken eromheen.

De kluis, specifiek voor dit doel gemaakt, was slechts zes dagen geleden opgeleverd. Die was onneembaar, dacht Djau-Aa. Hij ademde eerst diep in en toen uit en liet de spanning die zich in zijn nek en schouders had opgehoopt langs zijn armen wegvloeien om via zijn vingers, die hij strekte en boog, te laten verdwijnen.

Maar opnieuw werd zijn concentratie verstoord door het kleiner worden van de vlam. Het was alsof die ineenkromp van angst.

Djau-Aa kreeg de indruk dat iets hem vanuit de duisternis bespiedde. Hij legde zijn penseel en de rol neer op de stenen vloer. Hij stond op, pakte de lamp en hield die met gestrekte, bevende arm voor zich uit en tuurde ingespannen de dieptes van de kluis in om zich ervan te verzekeren dat hij alleen was om zijn taak te vervullen.

Dat was niet het geval.

Tot Djau-Aa's verbijstering doemde daar een figuur op, lang en slank, in het zwart gehuld. Toen het wezen dichterbij kwam, werd

de vreemde vorm van het hoofd zichtbaar in het licht van de olielamp.

Dat was een jakhals.

Djau-Aa werd lijkkbleek door dat besef, deinsde achteruit en liet zijn lamp vallen. Die rolde over de tegels weg, maar bleef gelukkig branden. De geleerde keerde zich om met het idee naar de deuren te rennen. Als hij die maar kon bereiken, er met zijn vuist op bonzen zoals hij elke avond had gedaan, dan kon hij eisen dat die onmiddellijk werd opengedaan... Dan kon hij ontsnappen.

Maar toen Djau-Aa zich langs de torenhoge schatten haastte, de afstand zo snel overbrugde als zijn oude botten hem konden dragen, struikelde hij. Hij stak zijn handen uit in de hoop zich zo op te kunnen vangen, maar het was te laat... Zijn kin raakte de harde vloer en zijn mond vulde zich met de metaalachtige smaak van zijn eigen bloed.

Hij lag languit op de koude stenen vloer en voelde zijn adem zijn longen verlaten terwijl het monster met de kop van een jakhals met vlugge, verende lange passen dichterbij kwam.

De gestalte torende boven hem uit en haalde een kort mes onder zijn mantel vandaan. Djau-Aa keek op en het voelde alsof zijn borst werd geplet, zijn ziel werd gedooft.

Het was geen sterveling die hier bij hem stond.

Dit was de god Anubis.

Geleider van zielen. Gade van Osiris. God van de doden.

Piay keek als een gekooid beest rond in de weelderige feestzaal en accepteerde nukkig zijn leven in gevangenschap. Hij was een knappe, gespierde man, gladgeschoren in de Egyptische stijl en droeg de kleding die bij zijn positie hoorde. Zoals zijn gewoonte was geweest voor de farao hem tot nomarch had benoemd, was het zijden materiaal van zijn witte kilt geborduurd met de gouden bol van Ra's vurige strijdswagen. Die herinnerde Piay eraan dat hoewel deze situatie eindeloos leek te zijn, er uiteindelijk een eind

zou komen aan zijn tijd als gouverneur van Memphis. Op een dag zou hij worden ontheven van zijn plicht en zou hij terug mogen keren naar een vorm van dienst die hem van nature meer lag, een waarbij de altijd aanwezige dreiging van zijn eigen dood hem rust kon bieden van het verlies dat hem plaagde.

Piay was een man die de aandacht opeiste in een ruimte alleen maar door die te betreden. In zijn jonge jaren hadden maar weinig vrouwen aan het hof van de farao hem kunnen weerstaan, maar hoewel hij nog altijd knap en vitaal was, hadden zijn vele avonturen hun tol geëist. Piay kon misschien de wallen onder zijn ogen camoufleren met make-up, maar de droefheid die zijn ooit heldere en ondeugende blik dof maakte was niet te verbergen.

Hij schudde zijn hoofd om van die gedachten af te komen, keek op en staarde langs de lange tafel voor hem. Elke centimeter van de enorme cederhouten plank stond vol schalen met daarop overheerlijke lekkernijen. Dit was de eerste van tien gangen, het beste voedsel dat de paleiskeuken kon bereiden, een feestmaal om de afronding te vieren van de handelsbesprekingen die een week hadden geduurd.

Aan een kant van de tafel zaten de hoogwaardigheidsbekleders met brede schouders en zwarte baard uit Lacedemonië, het land dat hij zo goed kende van voorbij de uitgestrekte zee die de zeelieden het Grote Groen noemden. Zij lachten al hartelijk en dronken flink van hun bekers Syrische wijn terwijl ze verhalen vertelden over de oorlog tegen de Hyksos.

Aan de andere kant van de tafel zaten de eerbiedwaardige gladgeschoren mannen van Memphis: de Raad van Ouderen. Op de stoel rechts van Piay zat de oudste en meest wijze man van Memphis, zijn adviseur Ankhu, die opstond om het gezelschap toe te spreken.

‘Vrienden van dichtbij en ver weg,’ begon Ankhu, ‘er is in Memphis tegenwoordig veel om dankbaar voor te zijn en veel om te vieren. Onze nomarch, de man die jullie kennen als Piay uit

Thebe, heeft onze geweldige stad niet alleen verdedigd tegen de Hyksos-dreiging van buitenaf, maar ook tegen de vijanden van binnenuit. Hij heeft onze hoge muren gerepareerd, onze monumenten in hun volle glorie hersteld en heeft handel en voorspoed teruggebracht naar onze markten in de korte tijd sinds de farao hem tot deze positie heeft verheven. Het is aan hem te danken dat we vandaag met u kunnen deelnemen aan deze festiviteiten.’

Ankhu wachtte even en keek om zich heen naar de mannen in de zaal. ‘Zoals u wellicht weet, zijn er velen onder ons die geloven dat de wijn die u vandaag drinkt het bloed is van degenen die ooit tegen de goden hebben gestreden, het bloed van onze grote voorvaderen. Er wordt gezegd dat dit het bloed is waar in vroegere tijden de eerste ranken uit groeiden. Ik durf te zeggen dat het ook dit bloed is, het bloed van onze grote voorvaderen, dat door de aderen stroomt van de man die onze stad in haar voormalige glorie heeft hersteld. Piay uit Thebe! De nomarch!’

‘De nomarch!’ werd er vreugdevol door de zaal herhaald.

Piay ging slecht op zijn gemak iets op zijn stoel verzitten aan het hoofd van de tafel, terwijl Ankhu zijn gasten voorging bij het drinken van hun heildronk. De weelderige troon voelde oncomfortabel aan voor zijn slanke, gespierde lichaam. Die was voor Zahur gemaakt, die weerzinwekkende aristocraat die gouverneur van Memphis was geweest tot de inwoners, uitgehongerd en mishandeld, het paleis hadden bestormd en hem in stukken hadden gereten, alvorens met zijn hoofd door de straten te paraderen. Voor Piay was de troon slechts nog een herinnering aan de kooi waarin hij moest wonen.

Terwijl de vertegenwoordigers van Lacedemonië en de Ouderen van Memphis verdergingen met hun gesprekken, dacht Piay terug aan toen hij voor het eerst in Memphis was gearriveerd en hij de beschadigde muren vol littekens had gezien terwijl hij de haven van Peru-nefer binnen was gevaren met Myssa aan zijn zij. Het was zijn meester Taita geweest, kanselier van de farao, die hem naar de oude

hoofdstad van het Benedenrijk had gestuurd. Nadat hij de stad had beschermd tegen de bedreigingen van de Hyksos-volgelingen van Seth, na zijn terugkeer van de grote monumenten en de graftombe van Imhotep – zonder zijn geliefde, in een stad in rep en roer – was het Taita geweest die de god-farao Ramses had aanbevolen om Piay nomarch te maken tot er een permanente vervanger voor zijn voorganger kon worden gevonden.

Het was een eer om tot nomarch te worden benoemd, maar Piay was een avonturier, net als de god Chons tot wie hij bad, een krijger die zijn zwaard hief in dienst van de farao. Hij had zijn hele leven gevochten om de twee koninkrijken te bevrijden en te herenigen. Het dagelijkse bestuur van een grote stad was een taak die hem niet interesseerde. Hoewel hij uiteindelijk zijn vrijheid zou terugkrijgen, kon wat Memphis hem had afgenomen nooit worden teruggegeven.

Ze is er niet meer, zo prentte hij zich vastberaden in het geheugen, waarbij hij zich schrap zette tegen zijn emoties. Alleen het hier bestaat. Alleen het nu. Geen verleden. Geen toekomst.

Maar zonder haar doet niets ertoe, fluisterde een stemmetje terug. Het leven zelf stelt niets voor.

‘Nomarch?’

Ankhu onderbrak Piays gedachten door een hand op zijn schouder te plaatsen. Er klonk duidelijk bezorgdheid door in zijn stem.

‘Ja. Zeker,’ mompelde Piay afgeleid. Zijn blik werd ook getrokken door de paleisdienaar die haastig de zaal binnenkwam en nu met enige spoed naar zijn troon toe kwam.

‘Heer nomarch,’ begon de bediende aarzelend toen Piay hem wenkte. ‘Er heeft zich een situatie voorgedaan die uw directe aandacht vereist.’

‘Wat is er?’ vroeg Piay.

De bediende boog zich naar hem toe en fluisterde in zijn oor: ‘De nieuwe stadskluis, heer. Er sijpelt bloed onder de verzegelde deuren door.’

Piay fronste. ‘De geleerde, Djau-Aa, die ik de opdracht heb gegeven om de teruggevonden schatten in kaart te brengen... Waar is hij?’

‘Hij is daarbinnen, heer. Alleen. De kluis is achter hem verzegeld, volgens uw instructies.’

‘Nou, heeft niemand eraan gedacht om de kluis open te maken om een kijkje bij hem te nemen?’ mopperde Piay.

‘Daarom ben ik naar u gestuurd, heer. De wachters... Ze willen de deuren niet openmaken. Ze denken dat er iets verschrikkelijks is gebeurd met de geleerde. Ze proberen hem niet langer te roepen... Hij antwoordt niet.’ De bediende wachtte even eerbiedig, alvorens de moed te verzamelen om de rest van zijn boodschap af te leveren. ‘Er wordt over djinns en geesten gesproken, heer nomarch. Over Hyksos-tovenarij.’

‘Dat is belachelijk.’ Piay vernauwde zijn ogen en wierp een blik op Ankhu, die de boodschap van de bediende ook had gehoord en hem nu onthutst aankeek.

‘Ga, heer,’ zei Ankhu. ‘Ik rond deze bijeenkomst wel af.’

Piay knikte, stond op en sprak zijn gasten toe. ‘Vergeef me, mijn vrienden. Ik ben bang dat ik onze viering vroegtijdig moet verlaten, maar ik nodig jullie allemaal uit om te blijven en naar hartenlust van de gastvrijheid te genieten die Memphis te bieden heeft.’

Piay verliet de ruimte terwijl de verzamelde hoogwaardigheidsbekleders juichten en nog een keer op de nomarch proostten.

Hij liep de koele nachtlucht in en groette de eenheid van de Garde van Memphis die was opgeroepen uit de paleisbarakken en daar met geheven fakkels op hem stond te wachten om hem de poort uit en de stad in te begeleiden.

De fakkels vulden de inktzwarte straten met hun gloed, als een rivier van gesmolten goud. Onder de flakkerende vlammen waren de gezichten van de leden van het paleisgarnizoen vertrok-

ken van vrees, als die van mannen die hun naam hadden horen fluisteren vanuit de dieptes van een open graf.

Piay liep op een drafje vastberaden aan de kop van de stoet. Hij had te veel echte gruwelen gezien om bang te worden van een eenvoudig verslag van bloed dat onder een deur door sijpelde, hoe vreemd de omstandigheden ook waren. Als hij het tafereel eenmaal met eigen ogen had aanschouwd, wist hij zeker dat er een voor de hand liggende verklaring voor zou zijn.

Piay wierp een blik over zijn schouder naar de kolom soldaten achter hem. Het paleisgarnizoen hoorde niet bij de Garde van de Blauwe Krokodil, maar slechts weinig mannen konden dan ook tippen aan de soldaten van de persoonlijke wacht van de farao. De leden van die Garde hadden net zo dapper gediend als welke eenheid van het Egyptische leger ook tijdens de oorlogen tegen de Hyksos en Piay had drie eenheden van het elitecorps – onder leiding van de formidabele generaal Kamose, een veteraan van de overwinning bij Thebe en het beleg van Memphis – in dienst gehouden om hem te helpen de orde te bewaren. Zij hadden echter het strikte bevel gekregen om in de barakken te blijven tenzij ze door de nomarch zelf werden opgeroepen. Zij zouden, net als Piay, niet voorgoed in de stad zijn en de Garde van Memphis moest de wet kunnen handhaven als het zover was.

De Tempel van Ptah, waarvan werd beweerd dat het de grootste was van alle heiligdommen in Egypte die gewijd waren aan de Meester van Waarheid, stak af tegen de sterrenhemel. De twee kolommen die de ingang bewaakten, gloeiden door het licht van de fakkels die de priesters hadden aangestoken zodra het donker was geworden. Ptah was de god van ambachtslieden en architecten. Hij was ook de vader van de Grote Architect, Imhotep, de legendarische kanselier van farao Djoser, en het genie achter de piramide die de naam van de eeuwenoude god-koning droeg. Er werd verteld dat Imhotep bij zijn dood was verheven naar het rijk van de goden. Er was sindsdien duizend jaar verstreken, maar de

Grote Architect had aanwijzingen achtergelaten die ertoe hadden geleid dat Piay zijn graftombe had gevonden en de krachtige spreuken die die bevatte.

Bij de treden aangekomen die naar de tempel leidden, keerde Piay zich naar zijn mannen toe. ‘Jullie zijn soldaten van Memphis!’ riep hij. ‘Wees dapper en standvastig!’

‘Wij zijn bij u, nomarch!’ riep Ahmose, de kapitein van het paleisgarnizoen, toen hij zijn mannen langs Piay heen de trap op leidde. Zijn verweerde huid was een massa van littekens door de gevechten met de Hyksos, al beefde zijn stem ondanks Piays aanmoediging.

Eenmaal in de tempel pasten Piays ogen zich snel aan het fakkellicht aan. In de zaal waar de kluis was gebouwd, voorbij de berg half gehouwen steenblokken die nog moesten worden weggehaald door de groep steenhouwers, stonden de vier mannen die wacht-dienst hadden gehad bij elkaar, terwijl ze zo af en toe een blik wierpen op de grote deuren van het onlangs voltooid bouwwerk.

Toen Piays soldaten hen zagen, dreigden ze opnieuw in de greep van angst te komen. Piay keek naar Ahmose en wachtte tot de man zijn moed hervond. De man staarde naar de vloer, maar hief toen zijn blik om de nomarch aan te kijken. Piay zag twijfel en vrees in zijn ogen.

Piay nam de fakkel van de aanvoerder aan en liep naar waar de wachters stonden. Een van zijn eerste verordeningen als nomarch was geweest om het bevel te geven voor de bouw van de kluis en hij had geregeld dat de beste steenhouwer van Beneden-Egypte het werk zou overzien. Ptah zelf zou trots zijn geweest op de nieuwe toevoeging aan zijn tempel, dacht Piay, terwijl de schaduwen van de smetteloze wand van lichte kalksteen vluchtten.

‘Vertel me wat er hier is gebeurd,’ beval Piay.

Een van de wachters, een man met brede schouders en een neus die meer dan eens gebroken was geweest, veegde met de rug van zijn hand langs zijn mond. ‘We hebben volgens uw bevel de ge-

leerde Djau-Aa toegang verleend vlak nadat de zon zijn hoogtepunt had bereikt, nomarch. Toen hij eenmaal binnen was, hebben we de deuren achter hem verzegeld.’

‘Zoals dat de afgelopen vijf dagen steeds is gedaan?’

De wachter knikte. ‘Elke avond bonsde hij dan op de deuren en lieten we hem eruit. Hij werd gefouilleerd voor we hem lieten gaan.’

‘En vanavond?’

‘Er werd niet gebonsd. We stonden er verder niet bij stil en dachten dat hij tot laat doorwerkte om een inhaalslag te maken.’

‘Laat me het bloed zien.’

De wachter begaf zich aarzelend naar de kluis en hief zijn fakkel terwijl Piay volgde. In de kleine voorkamer die voor de deuren was gemaakt, wees de wachter naar de plavuizen, waar een donkere poel langzaam stelde.

‘De kluis was verlaten. Iedere man die er overdag is geweest is geteld. Er is na Djau-Aa niemand naar binnen gegaan,’ vertelde de man met schorre stem. ‘Alleen een of andere tovenarij kan dit hebben veroorzaakt.’

Piay voelde dat de Garde van Memphis naar hem keek. Dit waren mannen die zichzelf hadden bewezen gedurende de strijd, maar ze waren hier teruggebracht tot bange kinderen. Hun diepste angsten waren opgerakeld.

‘Maak de deur open.’

De wachter stak bevend een hand uit, maar aarzelde toen.

‘Maak open!’

Met een gemompelde verontschuldiging zette de wachter een stap naar voren en haalde met behulp van een van zijn kameraden de drie zware dwarsbalken voor de deur weg. De sleutelbewaarder haalde de houten sleutel uit de buidel bij zijn heup. Het fakkellicht weerkaatste tegen de bronzen pinnen die uit de schacht staken. Hij stak de sleutel in het slot en draaide, zodat die de tuimelaar in beweging bracht en de laatste grendel werd verschoven.